

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 48.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Ἰστικείας ὅ ἐι γὰρ Ἐκείνων ἕκαστος
πλὴν συνήθειαν τῆς πρέποντος παρ-
πιήσειεν ἢ μνησίου ἑαυτὸν περὶ πείρη
χαλοῖς.

Τιμοθέῳ ἀναγνώστῃ. μζ.

Οὐ τὸ χαλεπὸν ἀπλῶς φρωτότοκον,
ὡ φρωφιλίστατε, ὡς ἡγῆ, παρεφάρησε
τῷ Ιακώβ ὁ Ησαῦ, ἀλλὰ τὸ πατριαρ-
χιὸν ἀξίωμα, τὸ τῆ ἀρετῆς μάλιστα,
καὶ ἡ τῆ πρεσβυγενεία χρεωστούμε-
νον. ἐπειδὴ γὰρ τῷ φρωτότοκῳ, ἢ τῷ
πρεσβυτάτῳ, καὶ ἡ βασιλεία καὶ ἡ ἱε-
ρασύνη, καὶ τὸ πατριαρχικὸν ἐχρεωσεί-
το ἀξίωμα, καὶ ὁ νόμος ὁ τῆς πρεσβυ-
γενείας ἔστι πλὴν ἀρχὴν αὐτὸν ἔκα-
λει, ἔρημος δὲ ἦν ἕτος ἀρετῆς, εἰς
ποιαύτῳ ἀνάγκην κατέστη, ὡς τε καὶ
ἐκὼν πωλήσασθαι, ὅφρ καὶ ἄκων ἀφαι-
ρεθῆναι δίκμος ἦν.

Τῷ αὐτῷ. μη.

Καὶ αὐτὸ τῆ το, ὃ ἔφης, ὡ πάν, συ-
νήσειν ἀληθῆς ὄν, τὸ πρῶν σοι παρ-
εμὲ γραφέν. ἐπειδὴ γὰρ ἐπελύθησε
τῆ πατρὸς ἐνὶ ὃ Ρυβὲν μὲν Διὰ τοῦτο
ἔτε βασιλείας, ἔτε ἱερασύνης ἡξιώθη,
καὶ ποὶ φρωτότοκος ὄν, ἀλλ' ὁ μὲν Λευὶ
τέλειος ὄν, ἢ μόνον Διὰ τὸ ἐπαγγέλα-
σαι τὸν πατέρα δεκάτην ἀφιερῶσθαι.
καὶ τὰ γὰρ ἀριθμῶντος δεκάτος
ἦν, ἀνάθε δὲ εἰ ἠελθῆναι, εἰς τῶν Ἐκ
παιδισιῶν ἠυέσκετο, ἀλλὰ καὶ δι' ὁ-
σιότητα, καὶ τὸ συνημιῶν αἱμάτων
Διὰ πλὴν εἰς τὸ θεῖον πμὴν, τὰς χεῖ-
ρας ἐμπλήσασθαι ἱερασύνης ἡξιώθη, ὃν
ὅφρ καὶ θαυμάζων ὁ Μωϋσῆς ἐν ταῖς
εὐλογίαις ἔλεγε, ὃ λέγων τῷ πατρὶ
ἢ τῆ μητρὶ ἔχ εὐεχκάσε, καὶ τῆς
ἀδελφῶν αὐτῶν ἔπεννα, ἐφύλα-
ξε τὰ λόγια κυρια. ὃ δὲ Ἰδδας τέ-
ταρτος ὄν, Διὰ πλὴν ἀδέχασθαι κεί-
σιν, καὶ πλὴν ὀρθὴν ψηρον, βασιλείας
ἡξιώθη. ἐπειδὴ γὰρ πολλοὶ τὰ οὐκ εἰς
κρίπτοντες πλημμελήματα ἑτέρους

mare, huic, qui à iuuenili ætate semper in
lustris & prostibulis sese volutauit, sermo-
nem de pudicitia minimè inferendum ef-
se: nec sicario, de māsuetudine ac morum
lenitate. Nam si quisque illorum confue-
tudinem honestati anteponat, sexcentis
malis seipsum inuoluet atque transfiget.

Timotheo Lectori. 47.

Non hoc duntaxat Esau Iacobo con-
cessit, quemadmodum existimas, vt pri-
mogenitus vocaretur: verùm Patriarchi-
cam dignitatem, quæ virtuti potissimùm
ac non primogenituræ debebatur. Quo-
niam enim primogenito, vel omnium na-
tu maximo, & regnum, & sacerdotium, &
Patriarchica dignitas debebatur, atque
primigeniorum lex eum ad principa-
tum vocabat, virtute porrò iste vacuus e-
rat, idcirco in eam necessitatem redactus
est, vt etiam sua sponte id venderet, quo e-
tiam inuitus spoliari merebatur.

Eidem. 48.

Hoc quoque ipsum, quod abs te com-
memoratum est, id quod nuper ad te scri-
psi, verum esse confirmat. Quoniam enim
Ruben in paternum lectum rabido quo-
dam furore insilierat, propterea, nec Re-
gnum, nec Sacerdotium, tamen si alioqui
natu primus esset, consecutus est: verùm
Leui, qui tertius erat, non modò quia pa-
ter decimam consecraturum se esse pro-
miserat (nam si ab inferiore parte numere-
tur, decimus erat: si autem à superiore nu-
meratus fuisset, vnus ex ancillarum filiis
inuentus esset) verùm etiam ob pietatem
& sanctitatem, & quia diuini honoris cau-
sa cognatorum sanguine manus impleue-
rat, Sacerdotio donatus est. Quem etiam
Moses in benedictionibus admirans, his
verbis vtebatur: Qui dicit patri aut matri,
Non vidi vos, & fratres suos non agnouit,
ille Domini mandata custodiuit. At verò
Iudas, qui quartus erat, propter integrum
iudicium, ac rectam sententiam, regiam
dignitatem obtinuit. Quoniam enim ple-

• R

Gen. 38. rique, delicta sua occultantes, alios condemnant, hic autem seipsum condemnauit, eamque, quæ stuprum admisisse credebatur, supplicio & cruciatu liberauit, ob eam causam haud iniuria regiam dignitatem est assecutus. Etenim qui ex Leui ortum trahebant, Sacerdotij munere fungebantur: qui autem à Iuda genus ducebant, regnum gerebant, non tam fortitò ac fortuitu, quàm in virtutis præmium, istud capientes. Quamobrem cum quidam in deserto, qui à Ruben genus traxerant, scèque, quod à primogenito oriundi essent, sacerdotio dignos esse iudicarent, furore quodam perciti, in eos qui diuino cultui consecrati erant, impetum fecissent: Mosem videlicet arbitrati, fauore ductum, fratri, & nepotibus suis sacerdotij dignitatem prodidisse: tùm verò fulminibus ac tonitruis cælitus periti atque confecti sunt: vi nimirum vltice sacerdotio honorem non primigeniorum iuri, sed virtuti confirmate atque asserente.

Nim. 16.

Eidem. 49.

Gen. 37. Ne Ioseph quidem, vir optime, gratia & fauore regnum consecutus est. Multis enim virtutibus, etiam cum adhuc adolescens esset, ornatus & instructus erat. Eoque nomine pater quoque ipsum præ cæteris filiis amabat. Quoniam autem eum fraterna inuidia flagrare perspiciebat, vt coruli uori mederetur, amoris causam afferebat, cum nimirum non ex pueri virtute nasci asserens, verùm quod cum postremum in lucem edidisset. Quod autem hoc patris causificatio ac prætextus esset, id agentis, vt incensam aduersus eum inuidiam extingueret (hac enim inflammati nefarium etiam ipsi crimen affinxerunt) hinc liquido constat. Nam si hac de causa patri charus erat, quod tardè progenitus fuisset, Benjamin, qui tardius in lucem prodierat, maiorem patris amorem ac beneuolentiam obtinere debuisset. Verùm, vt à me dictum est, sapientissimum patris prætextum Moses insinuauit. Nam quod eximii virtutum dotibus etiamnum adolescens floreret, &

Gen. 35.

καταδικάζουσιν, ἑαυτοῦ μὲν καταψηφίσαστο, τὴν δὲ πεπονηθεῖσαν νομοθεῖσαι ἀπήλλαξε τῆς τιμωρίας. ὁ δὲ τούτ' ἐικόπως τῆς βασιλείας ἤξιστο. ἱερῶντο γὰρ οἱ ἐκ Λευὶ, ἐβασίλευον δὲ οἱ ἐξ Ἰούδα, ἔκατὰ σπουκλήρων σιν, ἀλλ' ἀρετῆς γέρας εἰληφότες. ὅτε γοῶ πνὲς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκ τοῦ Ραββαὶμ καταγρόμνοι, καὶ νομίζοντες ἱερωσύνης ἀξιοὶ εἶναι, ὁ δὲ τὸ τῶ πρώτοτατος εἶναι σπόροισι καὶ τῶ ἱερωμῶν ἐμάνησαν, Μωσὴν νομίσαντες καὶ χεῖρον τῶ τε ἀδελφῶ τοῖς τε ἀδελφοῖς τὴν ἱερωσύνην παρεπεπακέναι, τότε δὴ σκηπτοῖς καὶ κερανοῖς οὐρανῶν κατατοξέοντο τῆς δίκης ἐν τῇ πρεσβυγενείᾳ, ἀλλὰ τῇ ἀρετῇ τὸ τῆς ἱερωσύνης γέρας βεβαιώσιν.

Τῶ αὐτῶ. μθ.

Οὐδὲ ὁ Ἰωσήφ, ὃς ἐέλπιζε, καὶ χαρῆν βασιλείας ἤξιαθη. πολλὰς γὰρ ἀρετὰς καὶ ἐπιμειράμιον ὦν ἐκόμα. ὁ δὲ καὶ ὁ πατήρ αὐτὸν ἠγάπα παρὰ τῆς ἄλλης αὐτῶ υἱῶν. ἐπειδὴ δὲ ἐὼν ἐκ αὐτὸν φθοροῦ μῆρον, παρεπέων ἐκείνων τὸν φθόνον, τῆς ἀγάπης τὴν ὑπόθεσιν ἔλεγεν, οὐκ ἐκ τῆς τοῦ πατρὸς τικτεσθαι ἀρετῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς τελευταίας γωνίας. ὅτι δὲ τοῦτο σκηπτοῖς ἦν τοῦ πατρὸς, βεβληθέντος σέσσαι τὸν πρσευδόμενον κατ' αὐτοῦ φθόνον, ἐκ τῆς γὰρ ὑποσμηχόμενοι καὶ φθόνον πονηρὸν ἐπλασαν κατ' αὐτῶ, δῆλον ἐκείθεν. εἰ γὰρ ὁ δὲ τῶ ἠγαπάτο, ὅτι ὁ φθόνος ἦν, ὁ ὀφθονώτερος, Βενιαμὴν δὲ ἔτος ἦν, δίκης ἦν μᾶλλον ἀγαπηθῆναι. ἀλλ' ὡς ἔφην τὴν σφοδράτην τοῦ πατρὸς σκηνῆν ὁ Μωσὴς εἰσηγήσατο. ὅτι γὰρ ἐξ ἀρετοῖς ἀρεταῖς, καὶ ἐπιμειράμιον ὦν ἐκόμα, ἐδειξε καὶ ἡ νεότης, καὶ ἄλλη πάσα ἡλικία, οὐ πᾶς ἐξ ἀρχῆς ἀρετὰς